

ÁFRA JÁNOS

iszony az

arcába világít a lámpa,
míg csíkokat karcol asztalnál
a lapra, blokkokat rakunk
hajtott celofánba, vonal mentén
ragasztjuk papírra, segít készülni
egy kiállításra, közben mesélünk
neki én és a nagyanja, akivel
annyi közös emléket hoztunk
már fel szóra, hogy mi régen
szerettük egymást, és feleségül
is vehettem volna, de el kellett
menekülnöm a Szovjetunióba,
ám negyven év és két férj után
rátaláltam újra, kár a fél életért,
hogy a helyzet így akarta, másképp
ez a gyermek talán nem is volna,
és most nem kéne végignéznie,
hogy mama a szürke ágy ráncaiba
süpped és lassan elfolyik a szeme,
a szoba meg vizeletuszodává válik,
ahogy ereszt a szemérme

pszichózis

pokrócba csavarta a testét, össze-
gubózva éppen elért a fotelben, el lett
volna így egy egész estét, mozdulatlanul
nézte a tévét, még a konyhában neki
készült az ebéd, keresztben pihenő
végtagok, maga alá hajtva lábfejek,
eddig nem gondolt bele, milyen volna

nem érezni őket, de mikor ki kellett bújni
maga alá hajtott takarója biztos magányából,
el kellett indulnia a tévé felé, hátha akad
neki való műsor, csak oda kellett volna
lépnie a gombokhoz, két lépést, hármat,
de a kitakart lábak nem engedelmeskedtek
neki, összerogyott a sárga csempén,
mintha az odamázolt ornamentikák
rántották volna magukhoz, és sírt,
hogy *nem érzem a lábam, anyuka!*,
én meg átölelve faggattam, hogy mi
történhetett, hogy mi járt épp a fejében,
s ha lábra állt, miért nem volt képes
elindítani őket, hangosan kapkodta
előlem a levegőt, közben szuszogva,
hogy *ugyanilyen szegény, ugyanilyen
béna évek óta nagymama?*

sosem ugyanaz a távolság

tervez valamit, valamit tervez,
üvegen át nézi a tehetetlenséget,
el akarja olvasatni magát, de
nem képes, írni még nem tud,
így olvasatni sem, betűket le-
galábbis, legfeljebb a mozgást,
le szokta rajzolni a monogramját,
mono gramm, így hívja magán
a filctoll nyomát, ilyenek látja
éjjel az arcát, szürkén laposnak,
szőkésen átlátszónak, így a fejét
hajráffal, rajzokkal fogja körbe,
vonalakkal fonja át, most is ül,
nézi, a fogasról hogy lóg mellé
a kabát, amihez mérni szokták
testét, és az ölében egy lapon őt
jelöli két betű, amit lerajzolt, de
nem olvashatott el, mégis saját,
bezárta őket egy körbe, szeretné,

ha valahol egymásba folynának
vonalaik, ez azt jelentené, hogy
nem lehet az ember egyszer sem
ugyanazon a helyen, hiszen még
soha nem is volt ugyanaz a hely,
és most, ahogy először suhan
a sínek felett, elhiszi, hogy van,
kinéz a rétre, a távolság jelöletlen
az üveglapon, mozdulatlan arc
átmeneti színe, meg sem rezzen,
de érezni lehet a képi áthatást

begyűjtés

legkisebb unokám, a szegény kicsi, be
volt gipszelve a lába neki fél éves koráig,
meg is műtötték a kis hasával, egyből, hogy
megszületett a bajával, nem tudta az anyja
tejét feldolgozni a kis teste, de azután evett,
és gyorsan jött rendbe, ahogy nőtt, a kis haja
fordult göndörbe, a szépet leste a kertünkben,
égen a kéket, piros bogarakat mutattam neki,
borostyánt a fákon, hogy a füvet a kertben
hogyan kaszálom, meséltem az oroszokat,
azokat a kemény szavakat, aztán jött ostorral
csergetni, segített kiscsibék számát olvasni,
tyúkok alól tojást, fáról gyümölcsöt szedni,
figyelte, hogy mászik fel *papó* a fára, pedig
gyenge volt már göcsörtös lába öreg korára,
és azóta egyre fárad teste, már nem sokára,
két fejjel mire fölé nő unokája, mégis úgy
megy el, ahogy mindenki akarna, esve
téli éjszaka, egyik álomból a másba